

DIỄN VĂN KỶ NIỆM NGHĨA TRANG GETTYSBURG.

Tám mươi bảy năm trước đây, ông cha chúng ta đã gây dựng, trên lục địa này, một quốc gia mới, được tượng hình trong **TỰ DO** và dồn nỗ lực cho để cưỡng tất cả mọi người được sinh ra trong bình đẳng.

Hiện giờ, chúng ta đang bị lôi cuốn vào một cuộc đại nội chiến, nó thách nghiệm thử xem sự chịu đựng của quốc gia chúng ta, hay bất cứ quốc gia nào có cùng một quá trình lập quốc tương tự. Chúng ta gặp nhau tại bãi chiến trường của cuộc chiến đó. Chúng ta đã đến dựng đài kỷ niệm một phần của bãi chiến trường đó, như là một nơi an nghỉ cuối cùng của những vị anh hùng đã hy sinh đời mình tại đây để quốc gia họ được sinh tồn. Chúng ta nên làm điều này vì chung quy, nó hoàn toàn phù hợp và đầy ý nghĩa.

Nhưng trong một ý nghĩa sâu đậm hơn, chúng ta không thể kỷ niệm, chúng ta không thể thánh hóa; và chúng ta không thể thánh hiến khoảng đất này. Nhưng những người quả cảm, còn sống hay đã chết, đã tranh đấu ở đây, đã thánh hóa nó mà khả năng nghèo nàn của chúng ta không thể thêm hoặc bớt được. Thế giới sẽ ít chú ý hoặc ghi nhớ lâu dài những gì chúng ta nói ở đây, nhưng thế giới sẽ không bao giờ quên được những gì họ đã làm ở đây. Nhiệm vụ của chúng ta, những người còn sống, phải dồn hết nỗ lực vào công việc chưa hoàn tất, công việc mà những người chiến sĩ, chiến đấu ở đây, đã đi tiên phong một cách cao cả. Nhiệm vụ của chúng ta đến đây hôm nay là dồn hết tâm trí vào những công tác to lớn trước mặt - rằng chúng ta phải gia tăng đáng thân cho chính nghĩa mà họ đã vinh dự hy sinh mạng sống cho đến những hồi thở cuối cùng - rằng chúng ta phải thực sự quyết tâm để những cái chết mà họ đã chết không trở thành vô nghĩa - rằng đất nước này, dưới sự quang phục của **THƯỢNG ĐẾ**, tự do sẽ tái sinh - và rằng chúng ta sẽ có một chính phủ của dân, bởi dân, và vì dân sẽ không bao giờ tiêu diệt trên trái đất này./.